

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2019. gada 4. aprīlī *

Apelācija – Civildienests – Eiropas Investīciju bankas (EIB) personāls – Seksuāla uzmākšanās – Izmeklēšana, kas veikta atbilstoši programmai “Dignity at work” – Sūdzības par uzmākšanos noraidīšana – Prasība atcelt EIB priekšsēdētāja lēmumu par sūdzības noraidīšanu – Kaitējuma atlīdzināšana

Lietā C-558/17 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2017. gada 14. septembrī iesniedza

OZ, ar dzīvesvietu Luksemburgā (Luksemburga), ko pārstāv *B. Maréchal*, advokāts,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Investīciju banka (EIB), ko pārstāv *K. Carr* un *G. Faedo*, pārstāves, kurām palīdz *A. Dal Ferro*, *avvocato*,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs *M. Vilars* [*M. Vilaras*], kas pilda trešās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši *J. Malenovskis* [*J. Malenovský*] (referents), *L. Bejs Larsens* [*L. Bay Larsen*], *M. Safjans* [*M. Safjan*] un *D. Švābi* [*D. Šváby*],

ģenerālvokāte: *J. Kokote* [*J. Kokott*],

sekretāre: *L. Hjūleta* [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 26. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2018. gada 21. novembra tiesas sēdē, pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību OZ lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 13. jūlija spriedumu OZ/EIB (T-607/16, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2017:495), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību par, pirmkārt, Eiropas Investīciju bankas (EIB) izmeklēšanas komitejas 2015. gada 14. septembra ziņojuma un EIB priekšsēdētāja 2015. gada 16. oktobra lēmuma neturpināt izskatīt sūdzību par seksuālu uzmākšanos (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) atcelšanu un, otrkārt, par kaitējuma, kas viņai esot nodarīts ar šo ziņojumu un šo lēmumu, atlīdzību.

Atbilstošās tiesību normas

Eiropas Savienības Civildienesta noteikumi

- 2 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumi tika pieņemti ar Padomes Regulu (EEK, *Euratom*, EOTK) Nr. 259/68 (1968. gada 29. februāris), ar ko nosaka Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumus un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību, kā arī paredz īpašus Komisijas ierēdņiem uz laiku piemērojamus pasākumus (OV 1968, L 56, 1. lpp.).
- 3 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu, kuros grozījumi ir izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES, *Euratom*) Nr. 1023/2013 (2013. gada 22. oktobris) (OV 2013, L 287, 15. lpp.), 24. panta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Savienība palīdz visiem ierēdņiem, jo sevišķi tiesvedībā pret jebkuru personu, kura izsaka draudus, apvainojumus vai veic apmelojošas darbības vai izteikumus, vai uzbrūk personai vai īpašumam, kuru ierēdnis vai viņa ģimenes loceklis guvis sava amata vai pienākumu dēļ.”

EIB Personāla reglaments

- 4 Eiropas Investīciju bankas Personāla reglamenta, kuru 1960. gada 20. aprīlī pieņēma EIB valde, redakcijā, kas ir pārskatīta ar EIB valdes 2013. gada 4. jūnija lēmumu un stājusies spēkā 2013. gada 1. jūlijā, 41. pantā ir paredzēts:

“Visa veida personīga rakstura strīdi starp Banku un tās personāla locekļiem tiek izskatīti Eiropas Savienības Tiesā. Personāla locekļa prasība pret Bankas pasākumu, kas var būt tam nelabvēlīgs, ir jāiesniedz trīs mēnešu laikā.

Papildus prasībai Tiesā [...] un pirms tās iesniegšanas uz strīdiem, kas nav tādi, kuri izriet no 38. pantā paredzēto pasākumu īstenošanas, attiecas izlīguma procedūra Bankas Samierināšanas komisijā.

Samierināšanas lūgums ir jāiesniedz trīs mēnešu laikā, [sākot no] faktu rašanās laika vai to pasākumu paziņošanas, par ko ir strīds. [...]”

EIB politika attiecībā uz personas cieņas ievērošanu darbā

- 5 Iekšējā regulējumā “Politika attiecībā uz personas cieņas ievērošanu darbā” (turpmāk tekstā – “politika attiecībā uz cieņu darbā”), ko EIB pieņēma 2003. gada 18. novembrī, ir paredzēts:

“Izmeklēšanas procedūra

[..]

Izmeklēšanas procedūrā tiek iekļauti šādi noteikumi:

[..]

- tiek izveidota izmeklēšanas komiteja, ko veido trīs neatkarīgas personas [..],
- izmeklēšanas komiteja rīko vairākas uzklaušīšanas, lai uzklaušītu atsevišķi abas puses, visus lieciniekus un jebkuru citu personu, kuru tā vēlas nopratināt,
- abām pusēm ir tiesības tikt uzklaušītām izmeklēšanas komitejā,
- abām pusēm ir tiesības tikt pārstāvētām vai tikt pavadītām,
- izmeklēšanas komitejas uzklaušīšanas un apspriežu rezultātā tiek pieņemti ieteikumi priekšsēdētājam,
- priekšsēdētājs pieņem lēmumu par veicamajiem pasākumiem.

Izmeklēšanas komitejas uzdevumi un sastāvs

Izmeklēšanas komitejas uzdevums ir nodrošināt struktūru, kas garantē objektīvu un neatkarīgu izmeklēšanu attiecībā uz vienu vai vairākiem incidentiem, kā rezultātā tiek pieņemti ieteikumi priekšsēdētājam, kurš pieņem lēmumu par veicamajiem pasākumiem.

[..]

Procedūra

[..]

2. Personāla direktorāta ģenerāldirektors (turpmāk tekstā – “PDĢ”), vienojoties ar personāla pārstāvjiem, iesaka priekšsēdētājam komitejas sastāvu un nosaka izmeklēšanas sākuma datumu vēlākais 30 kalendārās dienas no sūdzības saņemšanas.

3. PDĢ nekavējoties apstiprina personāla dalībnieka paziņojuma saņemšanu un apstiprina izmeklēšanas procedūras uzsākšanu [..].

4. Pēc sūdzības iesniedzēja paziņojuma saņemšanas PDĢ

[..]

d) norāda, ka izmeklēšana sāksies 30 kalendāro dienu laikā no sūdzības oficiālās iesniegšanas PDĢ un ka abas puses tiks informētas par to individuālās uzklaušīšanas datumu, laiku un vietu, viņu tiesībām tikt pārstāvētiem vai pavadītiem, kā arī par komitejas sastāvu.

[..]

Uzklaušīšana

Tiesas sēdes mērķis ir precīzi noskaidrot notikušo un apkopot faktus, lai varētu sagatavot pamatotus ieteikumus. Pusēm nav tiesību veikt savstarpēju izjautāšanu, jo tās tiek uzklaušītas atsevišķi. Tām nav pienākuma atkārtot nepatīkamas vai apkaunojošas detaļas, ja vien tas nav absolūti nepieciešams. Visām izmeklēšanā un uzklaušīšanā iesaistītajām pusēm, tostarp palīgiem un lieciniekiem, tiek atgādināts, ka tiem ir jāievēro konfidencialitātes pienākums.

[..] Komiteja var pieņemt jebkādu procedūru, kuru tā uzskata par piemērotu. Parasti uzklauššana notiek atsevišķu sanāksmju virknes formā šādā secībā:

- pirmkārt, sūdzības iesniedzējs,
- visi sūdzības iesniedzēja minētie liecinieki,
- iespējamā persona, kas apsūdzēta vardarbībā,
- visi personas, kas apsūdzēta vardarbībā, minētie liecinieki;
- ja komiteja to uzskata par nepieciešamu, abas puses var tikt aicinātas dalībai jaunās atsevišķās uzklaušanās.

Ja nepieciešams, komiteja var vēlreiz iztaujāt iesaistītās personas un, iespējams, izsaukt citus personāla dalībniekus vai pieprasīt informāciju vai dokumentu kopijas, ja tā koleģiāli uzskata, ka tas ir pamatoti un būtiski. Neskaidrības gadījumā priekšsēdētājam ir izšķirošs viedoklis jautājumos saistībā ar piekļuvi dokumentiem un datiem vai citu izmeklēšanas metožu izmantošanu, vajadzības gadījumā apspriežoties ar datu aizsardzības inspektoru. Komiteja informē sūdzības iesniedzēju papildu izmeklēšanas gadījumā.

Izmeklēšanas rezultāti

Pēc visu pušu uzklaušanas un visas pārējās atbilstošas izmeklēšanas veikšanas ir paredzams, ka komiteja varēs veikt apspriešanu un ierosināt pamatotus ieteikumus. Tai nav lēmumpieņemšanas pilnvaru.

Komiteja var ierosināt, ka:

- lieta tiek izbeigta, jo abas puses ir varējušas noskaidrot situāciju un ir rasts risinājums nākotnei, kas ir pieņemams abām pusēm;
- lieta nav uzskatāma par iebiedēšanu vai vardarbību, bet par strīdu darbā, kas ir noskaidrojams sīkāk vai uzraugāms,
- sūdzība tiek noraidīta,
- tiek veikti nepieciešamie pasākumi, ja tā uzskatīs, ka sūdzība ir nepamatota vai ļaunprātīga,
- tiek uzsākta disciplinārlieta.

Komitejas rakstiskos ieteikumus sagatavo piecu dienu laikā pēc izmeklēšanas pabeigšanas un nosūta priekšsēdētājam, lai izlemtu, kādi pasākumi ir jāveic.

Priekšsēdētājas lēmums [..]

Vēlākais piecu darba dienu laikā pēc komitejas ieteikumu nosūtīšanas priekšsēdētājam abas puses rakstiski informē par priekšsēdētāja pamatoto lēmumu. Komitejas ieteikumus pievieno šim lēmumam.”

Tiesvedības priekšvēsture

- 6 2008. gada 1. decembrī OZ tika pieņemta darbā EIB.

- 7 2009. gada beigās F. pievienojās vienam no EIB direktorātiem kā personāla, kurā bija iekļauta OZ, koordinators.
- 8 2012. gada 16. septembrī OZ mainīja amatu.
- 9 2014. gada janvārī OZ norādīja savam nodaļas vadītājam, ka šī amata maiņa bija saistīta ar to, ka viņasprāt, kopš 2011. gada viņa cieš no F. seksuālas uzmākšanās.
- 10 2015. gada 20. maijā OZ EIB Personāla direktorāta ģenerāldirektoram iesniedza sūdzību, kurā viņa apgalvoja, ka ir cietusi no F. seksuālas uzmākšanās.
- 11 2015. gada 18. jūnijā šis ģenerāldirektors OZ informēja par to, ka pēc viņas sūdzības ir uzsākta formāla izmeklēšanas procedūra (turpmāk tekstā – “izmeklēšanas procedūra”) atbilstoši politikai attiecībā uz cieņu darbā.
- 12 2015. gada 19. jūnijā EIB priekšsēdētājs apstiprināja priekšlikumu par komitejas, kurai bija jāveic izmeklēšanas procedūra (turpmāk tekstā – “izmeklēšanas komiteja”), sastāvu.
- 13 2015. gada 26. jūnijā tika oficiāli iecelta izmeklēšanas komiteja un OZ tika informēta par to, ka uzklauššana notiks tā paša gada 20. jūlijā.
- 14 2015. gada 17. septembrī izmeklēšanas komiteja sniedza EIB priekšsēdētājam savu ziņojumu, kurā bija izteikti tās pamatotie ieteikumi (turpmāk tekstā – “izmeklēšanas komitejas ziņojums”).
- 15 Savā ziņojumā izmeklēšanas komiteja izklāstīja, ka OZ apgalvojumus nevarot apstiprināt, jo neesot liecinieku, kas būtu bijuši klāt apgalvotajos notikumos. Turpretī visi liecinieki esot bijuši vienisprātis, ka ir pamats bažām par OZ veselību. Viņa esot piedzīvojusi traumatisku šķiršanos ar savu bijušo partneri un pēc tam esot ļoti nokritisies svarā. Turklāt OZ esot nepacietīga savā karjeras izaugsmē un viņai esot manipulatīvs raksturs, kas var kaitēt citām personām. Tāpat viņai esot grūti pieņemt jebkāda veida kritiku. Galu galā komiteja ieteica OZ izrādīt labāku komandas garu un atgūt pozitīvu attieksmi.
- 16 2015. gada 16. oktobrī EIB priekšsēdētājs, pamatojoties uz izmeklēšanas komitejas ieteikumiem, pieņēma apstrīdēto lēmumu; minētajam lēmumam bija pievienots izmeklēšanas komitejas ziņojums.
- 17 Pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas EIB priekšsēdētājs vēl lūdza izmeklēšanas komitejai paskaidrojumu saistībā ar iespējamu disciplinārlietas uzsākšanu. Šī komiteja savas noslēguma piezīmes iesniedza 2016. gada 12. janvārī. Pēc tam apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilstoši EIB Personāla reglamenta, kurā ir izdarīti grozījumi, 41. pantam iesniedza samierināšanas lūgumu.
- 18 2016. gada 29. jūnijā saskaņā ar Samierināšanas komisijas 2016. gada 22. aprīļa secinājumiem EIB priekšsēdētājs konstatēja, ka samierināšanas procedūra nav bijusi veiksmīga.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 19 Ar prasības pieteikumu, kas Civildienesta tiesas kancelejā ir iesniegts 2016. gada 22. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību, kura sākotnēji tika reģistrēta ar numuru F-37/16.
- 20 Piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, *Euratom*) 2016/1192 (2016. gada 6. jūlijs) par to, lai Vispārējai tiesai nodotu kompetenci pirmajā instancē izskatīt domstarpības starp Eiropas Savienību un tās darbiniekiem (OV 2016, L 200, 137. lpp.), 3. pantu, šī lieta tika nodota Vispārējai tiesai tādā stāvoklī, kādā tā bija 2016. gada 31. augustā. Šī lieta tika reģistrēta ar numuru T-607/16.

- 21 OZ prasījumi Vispārējai tiesai bija šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu, kā arī izmeklēšanas komitejas ziņojumu (tostarp izslēgt noteiktu informāciju no šī ziņojuma);
 - piespriest EIB samaksāt viņai naudas summu 20 000 EUR apmērā kā atlīdzību par ciesto morālo kaitējumu;
 - piespriest EIB samaksāt viņai naudas summu 977 EUR apmērā (ieskaitot pievienotās vērtības (PVN) nodokli), kā arī provizorisku summu 5850 EUR apmērā par medicīniskajiem izdevumiem, kas ir radušies pēc minētā kaitējuma;
 - piespriest EIB atlīdzināt izdevumus, kas ir radušies saistībā ar šo tiesvedību, kas atbilst naudas summai 35 100 EUR (ieskaitot PVN) apmērā, un
 - nodot šo lietu atpakaļ EIB, lai tiktu atsākta procedūra saistībā ar cieņas darbā ievērošanu un tiktu pieņemts jauns EIB priekšsēdētāja lēmums, kas atbilstu apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītajai redakcijai.
- 22 Lai pamatotu savu prasību, OZ būtībā izvirzīja divus pamatus.
- 23 Pirmais pamats attiecās uz noteikumu attiecībā uz izmeklēšanas procedūru pārkāpumu, kā arī uz to procesuālo tiesību, kas izriet no 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. panta, pārkāpumu tā iemesla dēļ, ka vairāki izmeklēšanas procedūras posmi neesot tikuši ievēroti.
- 24 Otrais pamats attiecās uz ECPAK 8. panta, kā arī Hartas 7. panta pārkāpumu tā iemesla dēļ, ka izmeklēšanas komitejas ziņojumā, kā arī apstrīdētajā lēmumā, kā uzskatīja OZ, esot bijuši ietverti pamatojuma elementi, kas skar viņas privāto dzīvi, it īpaši saistībā ar viņas psihisko veselību, kam neesot bijis nozīmes attiecībā uz izmeklēšanas priekšmetu.
- 25 2017. gada 13. jūlijā Vispārējā tiesa pasludināja pārsūdzēto spriedumu, ar kuru tā noraidīja OZ prasību un piesprieda tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 26 Ar savu spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumus par kaitējuma atlīdzību to kopumā, uzskatot, ka neviens no tās izvirzītajiem iebildumiem neliecina par nelikumību, kas varētu tikt attiecināta uz EIB. Tālāk, ņemot vērā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja bija norādījusi, ka nelikumības, kuras ir izvirzītas, lai pamatotu viņas prasījumus par atcelšanu, atbilst rīcībai, kura tiek pārmesta EIB, pamatojot prasījumus par kaitējuma atlīdzību, Vispārējā tiesa secināja, ka ir jānoraida arī prasījumi par atcelšanu un tādējādi – prasība kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

- 27 Ar savu apelācijas sūdzību OZ lūdza Tiesu:
- pilnībā atcelt pārsūdzēto spriedumu;
 - atcelt apstrīdēto lēmumu un EIB izmeklēšanas komitejas ziņojumu;
 - piespriest EIB samaksāt viņai naudas summu 977 EUR apmērā (ieskaitot PVN) par medicīniskajiem izdevumiem, kas līdz šai dienai ir radušies minētā kaitējuma rezultātā, un naudas summu 5850 EUR apmērā par medicīniskajiem izdevumiem nākotnē;

- piespriest EIB samaksāt viņai atlīdzību par nodarīto morālo kaitējumu 20 000 EUR apmērā;
- piespriest EIB atlīdzināt izdevumus, kas ir radušies saistībā ar šo tiesvedību un kas atbilst naudas summai 35 100 EUR (ieskaitot PVN);
- piespriest EIB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo pārsūdzības tiesvedību un tiesvedību Vispārējā tiesā, un
- piespriest nodot šo lietu atpakaļ, lai EIB atsāktu procedūru saistībā ar politiku attiecībā uz cieņu darbā un/vai lai tiktu pieņemts jauns EIB priekšsēdētāja lēmums, kas atbilstu apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītajai redakcijai.

28 EIB prasījumi Tiesai ir šādi:

- noraidīt apelācijas sūdzību un
- piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par pieņemamību

- 29 Ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tostarp lūdz Tiesu nodot šo lietu atpakaļ EIB, lai tiktu atsākta izmeklēšanas procedūra un lai tiktu pieņemts jauns EIB priekšsēdētāja lēmums, kas atbilstu apelācijas sūdzības iesniedzējas norādītajai redakcijai.
- 30 Tomēr ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav izvirzījusi nevienu pamatu, lai pamatotu šo prasījumu. Apelācijas sūdzību nevar arī interpretēt tā, lai izprastu tajā iekļauto pamatojumu tādējādi, ka tajā būtu iekļauti pret pārsūdzēto spriedumu izvirzīti pamati vai argumenti.
- 31 Tātad šis prasījums ir nepieņemams.
- 32 Turklāt EIB uzskata, ka apelācijas sūdzība esot nepieņemama kopumā tiktāl, ciktāl, pirmkārt, tajā neesot atsauces ne uz vienu konkrētu pārsūdzētā sprieduma punktu un, otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja vienīgi atkārtojot argumentus, kas jau ir bijuši izklāstīti tās pirmajā instancē iesniegtajā prasības pieteikumā.
- 33 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru it īpaši no Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta 2. punkta izriet, ka apelācijas sūdzībā ir precīzi jānorāda nolēmuma, kura atcelšana tiek pieprasīta, apstrīdētās daļas, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti pamato šo prasījumu. Apelācijas sūdzība, kurā ir tikai burtiski atkārtoti vai reproducēti pamati un argumenti, kas iepriekš jau bijuši iesniegti Vispārējā tiesā, neatbilst no šiem noteikumiem izrietošajām pamatojuma prasībām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 17. maijs, Portugāle/Komisija, C-338/16 P, EU:C:2017:382, 19. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2017. gada 20. decembris, *Comunidad Autónoma de Galicia* un *Retegal*/Komisija, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 34 Tomēr, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd, kā Vispārējā tiesa ir interpretējusi vai piemērojusi Savienības tiesības, tad pirmajā instancē izskatītos tiesību jautājumus var no jauna iztirzāt apelācijas tiesvedībā. Proti, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu šādi pamatot savu apelācijas sūdzību ar pamatiem un argumentiem, kas jau ir bijuši izmantoti Vispārējā tiesā, apelācijas tiesvedība daļēji zaudētu savu jēgu (spriedums, 2017. gada 17. maijs, Portugāle/Komisija, C-338/16 P, EU:C:2017:382, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 35 Šajā lietā, pretēji tam, ko ir norādījusi EIB, apelācijas sūdzībā nav iekļauts tikai jau pirmajā instancē izvirzīto argumentu atkārtojums. Patiesībā tā ir vērsta pret pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, kurš tiek apstrīdēts saistībā ar pamattiesību, uz kurām atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzēja, ievērošanu, un tas līdz ar to ļauj Tiesai veikt savu pārbaudi. Turklāt, pretēji tam, ko apgalvo EIB, apelācijas sūdzībā ir norādītas pārsūdzētā sprieduma daļas, kuras tiek apstrīdētas.
- 36 Tātad, izņemot šī sprieduma 29. punktā minēto prasījumu, apelācijas sūdzība ir pieņemama.

Par lietas būtību

- 37 Lai pamatotu savu apelācijas sūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus, pirmais no kuriem attiecas uz Hartas 47. panta, kā arī ECPAK 6. panta pārkāpumu, otrais – uz Hartas 7. panta, kā arī ECPAK 8. panta pārkāpumu un trešais – uz tiesību aizsardzības iespēju tiesā liegšanu.
- 38 Vispirms ir jāatgādina, ka, tā kā Savienība nav ECPAK dalībniece, tai uz šī pamata nevar iestāties atbildība. Tomēr no Hartas 52. panta 3. punkta izriet, ka ar Hartu garantēto tiesību nozīme un apjoms ir tādi paši kā tiesībām, kas ir paredzētas attiecīgajos ECPAK pantos.
- 39 Šādos apstākļos pirmie trīs pamati ir jāizvērtē, ņemot vērā tikai Hartas noteikumus.

Par pirmo pamatu attiecībā uz Hartas 47. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 40 Ar pirmo apelācijas sūdzības pamatu, kas ir iedalīts četrās daļās, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa, pirmkārt, esot kļūdaini noteikusi apelācijas sūdzības iesniedzējas rīcībā esošo procesuālo tiesību apjomu, otrkārt, neesot izdarījusi secinājumus par sekām, kas izriet no izmeklēšanas procedūru regulējošo termiņu neievērošanas, treškārt, esot kļūdaini novērtējusi pareizo izmeklēšanas komitejas sastāvu un, ceturtkārt, esot noraidījusi viņas argumentus, ar kuriem tika apstrīdēta tās sūdzības konfidenciāla izskatīšana.
- 41 Ar šī pirmā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz viņas procesuālo tiesību apjoma kļūdainu noteikšanu, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā iebilst, ka apstrīdētā sprieduma 52.–54. punktā Vispārējā tiesa, uzskatīdama, ka nav prettiesiski, ka izmeklēšanas komiteja nav ļāvusi apelācijas sūdzības iesniedzējai iepazīties ar personas, kas ir apsūdzēta uzmāksnās, un dažādu izmeklēšanas gaitā uzklautu liecinieku paziņojumiem un paust savu viedokli par šiem paziņojumiem, kuri ir bijuši pamats lēmumam par sūdzības noraidīšanu, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējas paziņojumi kopsavilkuma formā šai personai esot tikuši paziņoti, lai tā varētu sniegt savus komentārus, neesot ievērojusi tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu principu, it īpaši sacikstes principu un pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principu.
- 42 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka izmeklēšanas komitejai nebija pienākuma uzaicināt visus izmeklēšanas ietvaros norādītos lieciniekus.
- 43 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot par likumīgu faktu, ka minētā komiteja noraidīja viņas sniegtos medicīniskos ziņojumus.

- 44 EIB apstrīd šo argumentu pamatotību, būtībā vispirms norādot, ka pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips esot piemērojams vienīgi tad, ja puses ir iesaistītas tiesas procesā. Tomēr politikā attiecībā uz cieņu darbā paredzētā procedūra esot administratīva procedūra. Turklāt Vispārējā tiesa esot pareizi nospriedusi, ka sūdzības iesniedzējas un personas, kas ir apsūdzēta par uzmākšanos, statusi nav salīdzināmi un ka tādējādi to procesuālās tiesības ir atšķirīgas.
- 45 EIB tālāk norāda, ka, tā kā izmeklēšanas komitejā īstenotā procedūra nav tiesas process, ne ar vienu tiesību normu netiekot prasīts, lai šī komiteja uzaicinātu konkrētus lieciniekus vai informētu personu, kura tos ir norādījusi, ka viņi nav pieejami.
- 46 Visbeidzot, attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegtajiem medicīniskajiem ziņojumiem EIB norāda, ka tiem neesot pierādījuma spēka, jo ārstiem neesot bijis tiešu zināšanu par faktiem, bet tie esot paļāvušies vienīgi uz apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegto informāciju.

Tiesas vērtējums

- 47 Ir jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja kļūdaini uzskata, ka izmeklēšanas komiteja, kas sniedz atzinumu, uz kuru pamatojas EIB priekšsēdētājs, kā arī pēdējais minētais ir struktūras, kas var tikt pielīdzinātas “tiesai” Hartas 47. panta izpratnē.
- 48 Ir acīmredzami, ka nedz izmeklēšanas komiteja, kura ir *ad hoc* instance, kuras locekļus ieceļ EIB priekšsēdētājs un kura izmeklēšanas noslēgumā izsaka nesaistošus ieteikumus, nedz arī EIB priekšsēdētājs neatbilst dažādajiem Tiesas savā judikatūrā, kas ir vērsta uz jēdziena “tiesa” Hartas 47. panta izpratnē definēšanu, precizētajiem kritērijiem (šajā nozīmē saistībā ar jēdzienu “tiesa” skat. it īpaši spriedumu, 2018. gada 27. februāris, *Associação Sindical dos Juízes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, 38. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to tos nedz individuāli, nedz arī kolektīvi nevar uzskatīt par “tiesību aktos noteiktu tiesu” šī 47. panta izpratnē.
- 49 No tā izriet, ka šajā lietā Hartas 47. pants nav piemērojams un ka tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja, pamatojot sava pirmā pamata pirmo daļu, nevar atsaukties uz šā panta pārkāpumu.
- 50 Tomēr, kā izriet no apstrīdētā sprieduma 52. un 53. punkta, Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka tādā procedūrā kā tā, kas tiek aplūkota šajā lietā, iespējams uzmākšanās upuris var atsaukties uz tiesībām tikt uzklausītam atbilstoši labas pārvaldības principam.
- 51 Hartas 41. panta “Tiesības uz labu pārvaldību” 1. punktā ir noteikts, ka ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu, godīgu un pieņemamā termiņā veiktu jautājumu izskatīšanu Savienības iestādēs un struktūrās.
- 52 Šī 41. panta 2. punktā ir paredzēts, ka tiesības uz labu pārvaldību it īpaši ietver ikvienas personas tiesības tikt uzklausītai, pirms tiek veikts kāds individuāls pasākums, kas to varētu nelabvēlīgi ietekmēt, ikvienas personas tiesības piekļūt lietas materiāliem, kas uz to attiecas, ievērojot konfidencialitātes, kā arī profesionālā noslēpuma un komercnoslēpuma likumīgas aizsardzības apsvērumus, kā arī pārvaldes pienākumu pamatot savus lēmumus.
- 53 It īpaši tiesības tikt uzklausītai garantē ikvienai personai iespēju administratīvajā procesā un pirms ikviena lēmuma, kas var nelabvēlīgi ietekmēt tās intereses, pieņemšanas lietderīgi un efektīvi izteikt savu viedokli (skat. it īpaši spriedumus, 2012. gada 22. novembris, M., C-277/11, EU:C:2012:744, 87. punkts, un 2014. gada 11. decembris, *Boudjlida*, C-249/13, EU:C:2014:2431, 36. punkts).
- 54 Līdz ar to Tiesai ir jāpārbauda, vai Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 54. punktā nospriežot, ka, runājot par tiesībām tikt uzklausītam saskaņā ar labas pārvaldības principu, izmeklēšanas komiteja nav pieļāvusi nevienu nelikumību.

- 55 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka apstrīdētais lēmums, tā kā ar to ir tikusi noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzējas sūdzība, ir individuāls pasākums, kas ir pieņemts attiecībā uz viņu un kas viņu nelabvēlīgi ietekmē Hartas 41. panta 2. punkta izpratnē.
- 56 No tā izriet, ka izmeklēšanas komitejai pirms savu ieteikumu iesniegšanas EIB priekšsēdētājam un katrā ziņā pēdējam minētajam – pirms tas pieņem lēmumu, kas nelabvēlīgi ietekmē apelācijas sūdzības iesniedzēju, bija jāievēro viņas kā sūdzības iesniedzējas tiesības tikt uzklausītai.
- 57 It īpaši apelācijas sūdzības iesniedzējai, lai viņa varētu lietderīgi darīt zināmus savus apsvērumus, bija tiesības uz to, lai viņai tiktu paziņots vismaz personas, kas ir apsūdzēta par uzmākšanos, un dažādu uzklausīto liecinieku paziņojumu kopsavilkums, ciktāl izmeklēšanas komiteja ir izmantojusi šos paziņojumus savā ziņojumā, lai sniegtu ieteikumus EIB priekšsēdētājam, saistībā ar kuriem tas ir pamatojis apstrīdēto lēmumu, [ievērojot,] ka šī kopsavilkuma paziņošanai ir jābūt veiktai, attiecīgajā gadījumā ievērojot likumīgās konfidencialitātes intereses.
- 58 Šajā lietā nav strīda par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir tikusi uzklausīta tikai izmeklēšanas procedūras sākumā. Tomēr tā nav tikusi uzklausīta nedz pirms tam, kad izmeklēšanas komiteja iesniedza savus ieteikumus EIB priekšsēdētājam, nedz arī pirms tam, kad pēdējais minētais pieņēma apstrīdēto lēmumu.
- 59 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa, nekonstatējot, ka no Hartas 41. panta izrietošajām prasībām ir pretrunā, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav ticis paziņots vismaz personas, kas ir apsūdzēta par uzmākšanos, un dažādu liecinieku paziņojumu kopsavilkums un ka viņa šajā ziņā nav varējusi tikt uzklausīta, no kā izriet, ka viņa nav varējusi lietderīgi darīt zināmus savus apsvērumus par to saturu pirms tam, kad izmeklēšanas komiteja iesniedza savus ieteikumus EIB priekšsēdētājam, un katrā ziņā pirms tam, kad pēdējais minētais pieņēma apstrīdēto lēmumu, kas ir nelabvēlīgi ietekmējis apelācijas sūdzības iesniedzēju, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 60 Bez vajadzības izskatīt citus argumentus, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir norādījusi saistībā ar pirmā pamata pirmo daļu, un arī citas šī pamata daļas pārsūdzētais spriedums, ciktāl ar to ir noraidīti apelācijas sūdzības iesniedzējas prasībā iekļautie prasījumi par kaitējuma atlīdzību, kas ir balstīti uz EIB atbildību par iespējamām izmeklēšanas procedūrā pieļautajām nelikumībām, ieskaitot apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību uz to, lai viņa tiktu taisnīgi uzklausīta, neievērošanu, kā arī šajā prasībā iekļautie prasījumi par atcelšanu, ir jāatceļ.

Par otro un trešo pamatu, kas attiecas uz Hartas 7. panta pārkāpumu

- 61 Otrais apelācijas sūdzības pamats izriet no kļūdas tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, uzskatot, ka izmeklēšanas komiteja, savā izmeklēšanas ziņojumā norādamā noteiktus apelācijas sūdzības iesniedzējas privātās dzīves aspektus, nav pārkāpusi Hartas 7. pantu. Trešais pamats izriet no tā, ka, šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi arī tiesību aizsardzības iespēju tiesā liegšanu.
- 62 Tā kā šie divi pamati ir pamatoti ar argumentiem, kas zināmā mērā pārklājas, tos ir lietderīgi izvērtēt kopā.

Lietas dalībnieku argumenti

- 63 Apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā norāda uz kļūdu tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, interpretējot Hartas 7. pantu par tiesībām uz privātās dzīves neaizskaramību, jo tā esot kļūdaini uzskatījusi, ka EIB, neizslēdzot no izmeklēšanas komisijas ziņojuma un apstrīdētā lēmuma atsaucis uz viņas privātās dzīves aspektiem, kuri esot pārmērīgi, nebūtiski un izslēgti no izmeklēšanas komitejas kompetences jomas, nav izdarījusi pārkāpumu. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja

tostarp norāda it īpaši, ka šis ziņojums attiecās uz viņas sarežģītajām attiecībām ar viņas tā laika nodaļas priekšnieku, grūtībām pieņemt jebkāda veida kritiku un viņas nepacietību karjeras izaugsmē. Viņa uzskata, ka šie apstākļi neesot tieši nepieciešami, lai noteiktu, vai viņa ir cietusi no seksuālas uzmākšanās. Viņa norāda, ka šie komentāri turklāt, kā tas skaidri izrietot no jauna medicīniskā ziņojuma, kaitējot viņas veselībai.

64 EIB apstrīd visus šos apgalvojumus.

Tiesas vērtējums

65 Tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību, kas ir garantētas Hartas 7. pantā, nav absolūtas. Šīm tiesībām var piemērot ierobežojumus, tādus kā tie, kas tiek aplūkoti pamatlietā, ar nosacījumu, ka tie faktiski atbilst Savienības nospraustam vispārējo interešu mērķim un attiecībā uz nosprausto mērķi nerada nesamērīgu iejaukšanos.

66 Šajā ziņā nav strīda par to, ka strīdīgā procedūra atbilst vispārējo interešu mērķim, proti, identificēt psiholoģiskas vardarbības, it īpaši seksuālas uzmākšanās, iespējamās darbības, kas aizskar cilvēka cieņu.

67 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai tas, ka izmeklēšanas komitejas ziņojumā un apstrīdētajā lēmumā ir iekļauti apstākļi, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējas privāto dzīvi, kuri, kā tiek apgalvots, esot pārmērīgi un nebūtiski, saistībā ar nosprausto mērķi ir tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību nesamērīgs ierobežojums.

68 Šajā ziņā vispirms pārsūdzētā sprieduma 71. punktā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka šie dažādie elementi ir tiešas atsauces uz liecinieku liecībām un ka šo liecību norādīšana ir ļāvusi izcelt informāciju, uz kuru izmeklēšanas komiteja ir pamatojusies, lai sniegtu savus ieteikumus.

69 Tālāk šī sprieduma 72. punktā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka, pretēji tam, ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, izmeklēšanas komiteja ir nevis izdarījusi secinājumus vai sniegusi apgalvojumus par viņas veselības stāvokli, bet ir vienīgi pārņēmusi liecinieku liecības. Tomēr šī komiteja no tā neesot secinājusi nekādas medicīniska rakstura sekas.

70 Visbeidzot, minētā sprieduma 74. punktā Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka izmeklēšanas ziņojums katrā ziņā ir iekšējs dokuments, kas ir adresēts tikai EIB priekšsēdētājam un abām attiecīgajām pusēm, un tādēļ tas nav bijis paredzēts izplatīšanai.

71 Ņemot vērā iepriekš minēto, nevar konstatēt, ka atsauces uz informāciju, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējas privāto dzīvi, kuras ir iekļautas izmeklēšanas komitejas ziņojumā un apstrīdētajā lēmumā, būtu pārmērīgas un nebūtiskas.

72 Līdz ar to Vispārējā tiesa, saistībā ar Hartas 7. pantu nospriežot, ka iepriekš minētās informācijas iekļaušana šajā ziņojumā un šajā lēmumā nav EIB nelikumīga rīcība, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

73 Treškārt, kas attiecas uz noteiktu komentāru par apelācijas sūdzības iesniedzējas veselību, iespējams, kaitējumu radošo raksturu, apelācijas sūdzības iesniedzēja atsauca uz jaunu psihoterapeita medicīnisko ziņojumu, kas ir izveidots 2016. gada jūlijā, tas ir, pēc izmeklēšanas komisijas ziņojuma sastādīšanas. Šajā ziņā pietiek norādīt, ka savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēja neizvirza iebildumu, ka Vispārējā tiesa nebūtu ņēmusi vērā šo medicīnisko ziņojumu.

74 No tā izriet, ka otrais un trešais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

Par prasību Vispārējā tiesā

- 75 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmās daļas otrajam teikumam Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var pieņemt galīgo nolēmumu lietā, ja strīds ir izskatāmā stāvoklī.
- 76 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību uz aizstāvību, it īpaši tiesību tikt uzklautam, pārkāpums izraisa administratīvā procesa iznākumā pieņemta lēmuma atcelšanu tikai tad, ja šī pārkāpuma neesamības gadījumā šī procesa iznākums varētu būt citāds (spriedumi, 2013. gada 10. septembris, G. un R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 38. punkts, kā arī 2014. gada 3. jūlijs, *Kamino International Logistics* un *Datema Hellmann Worldwide Logistics*, C-129/13 un C-130/13, EU:C:2014:2041, 79. punkts).
- 77 Šajā lietā ir jānorāda, kā izriet no šī sprieduma 59. punkta, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nekonstatējot, ka no Hartas 41. panta izrietošajām prasībām pretrunā ir tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav ticis paziņots vismaz personas, kas ir apsūdzēta par uzmākšanos, un dažādu liecinieku paziņojumu kopsavilkums un ka viņa šajā ziņā nav varējusi tikt uzklautā, no kā izriet, ka viņa nav varējusi lietderīgi darīt zināmus savus apsvērumus par to saturu pirms tam, kad izmeklēšanas komiteja iesniedza savus ieteikumus EIB priekšsēdētājam, un katrā ziņā pirms tam, kad pēdējais minētais pieņēma apstrīdēto lēmumu.
- 78 Šī nelikumība ir neizbēgami ietekmējusi gan izmeklēšanas komitejas ziņojuma, gan arī apstrīdētā lēmuma saturu tiktāl, ka šim ziņojumam un šim lēmumam varētu būt bijis atšķirīgs iznākums.
- 79 Tomēr, ņemot vērā, ka minētais ziņojums ir vienīgi minēto lēmumu sagatavojošs akts, ko tātad nevar uzskatīt par apstrīdamu aktu un kas nevar tikt atcelts, ir jāatceļ tikai apstrīdētais lēmums.
- 80 Saistībā ar šī sprieduma 60. punktā minētajiem prasījumiem par kaitējuma atlīdzību ir jānorāda, pirmkārt, ka apstrīdētā lēmuma atcelšana ir jebkāda morālā kaitējuma, kas apelācijas sūdzības iesniedzējai varētu būt nodarīts šajā lietā, atbilstošs atlīdzinājums.
- 81 Tādējādi prasījumiem par kaitējuma atlīdzību, kas ir vērsti uz šī morālā kaitējuma atlīdzināšanu, nav priekšmeta un par tiem nav jāspriež (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1987. gada 9. jūlijs, *Hochbaum* un *Rawes*/Komisija, 44/85, 77/85, 294/85 un 295/85, EU:C:1987:348, 22. punkts).
- 82 Otrkārt, kas attiecas uz prasījumiem, kuri ir vērsti uz to, lai EIB tiktu piespriests samaksāt apelācijas sūdzības iesniedzējai naudas summu 977 EUR apmērā (ieskaitot PVN), kā arī provizorisku summu 5850 EUR apmērā par veiktajiem medicīniskajiem izdevumiem, ir jānorāda, ka nekāda cēloņsakarība starp šī sprieduma 77. punktā norādīto EIB nelikumību un šiem medicīniskajiem izdevumiem nav nedz pierādīta, nedz pat apgalvota. Proti, savā prasības pieteikumā pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šie medicīniskie izdevumi ir seksuālas uzmākšanās, ko viņa esot cietusi, "tiešas sekas". Turklāt, kas attiecas uz "provizorisko summu" 5850 EUR apmērā par medicīniskajiem izdevumiem nākotnē, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir prasījusi, šis prasījums katrā ziņā ir priekšlaicīgs, jo šādi izdevumi vēl nav radušies.
- 83 Šādos apstākļos šī sprieduma iepriekšējā punktā minētie prasījumi par kaitējuma atlīdzību ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 84 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā pati taisa galīgo spriedumu, tā lem par tiesāšanās izdevumiem.

- 85 Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 86 Tā kā EIB attiecībā uz tās prasījumiem spriedums būtībā ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt OZ tiesāšanās izdevumus, kas atbilstoši viņas prasījumiem ir saistīti gan ar tiesvedību pirmajā instancē, gan arī ar tiesvedību apelācijas instancē.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) **Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 13. jūlija spriedumu OZ/EIB (T-607/16, nav publicēts, EU:T:2017:495), ciktāl ar to tika noraidīti, pirmkārt, OZ prasībā izvirzītie prasījumi par kaitējuma atlīdzību, kas bija balstīti uz Eiropas Investīciju bankas (EIB) atbildību par iespējamām izmeklēšanas procedūrā pieļautajām nelikumībām, ieskaitot apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesību uz to, lai viņa tiktu taisnīgi uzklautāta, neievērošanu, kā arī, otrkārt, šajā prasībā iekļautie prasījumi par atcelšanu.**
- 2) **Noraidīt apelācijas sūdzību pārējā daļā.**
- 3) **Atcelt Eiropas Investīciju bankas priekšsēdētāja 2015. gada 16. oktobra lēmumu neturpināt izskatīt OZ iesniegto sūdzību par seksuālu uzmākšanos.**
- 4) **Noraidīt prasību pārējā daļā.**
- 5) **Piespriet Eiropas Investīciju bankai segt savus, kā arī atlīdzināt OZ tiesāšanās izdevumus, kas ir saistīti gan ar tiesvedību pirmajā instancē, gan arī ar tiesvedību apelācijas instancē.**

[Paraksti]